

**НОВА КОНЦЕРТНА
СЕЗОНА ЦРНОГОРСКОГ
СИМФОНИЈСКОГ
ОРКЕСТРА, ЦНП,
20. ОКТОБАР**

Соња Маринковић

Нову концертну сезону Црногорски симфонијски оркестар предвођен умјетничким директором и диригентом Алексејем Шатским започео је програмом са брижљиво бираним репертоаром класичне традиције - дјелима Волфганга Амадеуса Моцарта, његовог старијег савременика и супарника Антонија Салијерија и Лудвига ван Бетовена. Поред стандардних дјела концертног репертоара - Моцартовог позног опуса - увертире за оперу *Такве су све* и Бетовенове *Прве симфоније*, једине коју је велики симфонијар написао у 18. вијеку, у првом дјелу програма публици је представљен двоструки концерт за флауту и обоу Антонија Салијерија, младалачко дјело некада водећег оперског композитора бечког двора, компоновано непосредно по његовом доласку у Беч, 1774. Овакав избор програма неминовно покреће размишљања о неким вјечним темама историје музике: о супарништву Моцарта и Салијерија, као и о статусу Бетовеновог симфонијског првијенца у односу према класичној симфонијској традицији. Тај избор је истовремено потврда да ће, попут претходне, и ова концертна сезона бити брижљиво планирана са осмишљеним програмским концептима сваке вечери и са уважавањем потреба публике, али и младог ансамбла којег умјетнички руководилац зналачки води путевима брижљиве изградње складног симфонијског звука кроз пажљив избор репертоара који у пуној

**БОГАТСТВО И
ИЗРАЖАЈНОСТ:**
Црногорски
симфонијски оркестар

Почетак у знаку музике 18. вијека

мјери уважава извођачке потенцијале оркестра, али и појединачних чланова дајући им прилику за исказивање.

Сучељавање Моцартове и Салијере музике које смо чули у првом дијелу вечери тешко да ће икоме оставити дилему да ли је историја погријешила када је некада моћног маистра бечке дворске капеле ставила у сјенку Моцартове генијалности. Ведрина и лакоћа Моцартовог буфостила која краси његову

увертиру показује се као недостижна за његове савременике. Оркестар ју је тумачио поуздано и стилски коректно, и задовољство је те квалитете поново препознати у њиховом раду на самом почетку сезоне. На Салијеријевој страни била су двојица врхунских солиста - флаутиста Љубиша Јовановић и обоиста Петер Федоков. Они су овој, за нас непознатој, али у свијету релативно често извођеној партитури, приступили ангажовано,

са пуном посвећеношћу. Фалута и обоа представљају необичну, ријетку комбинацију солистичких инструмената, композиционо-технички изазовну јер су они веома различити по извођачким перформансама, а оба припадају високим инструментима дрвене дувачке групе. Салијери је ову звучну комбинацију искористио и у једној од својих најпознатијих арија са концертантним инструментима, највјероватније јер су га инспирисали ње-

гови тадашњи извођачи. И овдје, у концерту, он солистима пружа прилику да исказу свој виртуозитет али и музикалност кроз инвентивно осмишљене дијалоге, како солиста међусобно, тако и са оркестарским групама или тутијем. Послије концерта вјероватно да нико у публици није упамтио теме ставова (изузев можда духовите, бескрајно много пута поновљене теме финала која се, будући типично инструментална, те-

Сучељавање Моцартове и Салијере музике тешко да ће икоме оставити дилему да ли је историја погријешила када је некада моћног маистра бечке дворске капеле ставила у сјенку Моцартове генијалности

шко може „пјевушити“ попут Моцартових мелодија које послје првог слушања постају блиске и незаборавне). Али свакако ће остати упамћена интерпретација коју су остварили Љубиша Јовановић и Петер Федоков: беспријекорна у прецизности тумачења сложених, захтјевних дионица, импресивно складна у заједничким наступима, врло индивидуално профилисана у дијалозима који су им омогућавали да исказу своје различите музичке темпоременте, врхунски виртуозитет и љепоту тона. Управо то је дало прилику за посебно уживање у богатству остварених нијанси и Салијеријеву музику, коју је тешко вољети, у том тренутку учинило занимљивом.

Врхунац вечери остварен је у другом дјелу програма. Богатство изражајности Бетовеновог симфонијског првијенца, његово звучно уравнотежени, моћни тути звук, као и инспиративни дијалози оркестарских група и солиста имали су ове вечери поуздане тумаче у црногорским симфонијарима који су са пуном професионалном одговорношћу, складно и ангажовано одговарали на сигурни гест свог диригента. Њихово међусобно разумјевање оставило је импресиван утисак и најавило успјешну концертну сезону.